

Karin Granqvist

Målningar, olja på duk

Att måla är att inte använda det muntliga språket. Istället är det ... Nej inte "istället" som om det rörde sig om alternativ. Att måla är att göra ett visuellt någonting. Färg och form anläggs av och vid handen på duken och en bildmässig utsaga formuleras. Vad betyder det? Om det är ett sorts språk, går det att lära sig? Och om jag lär mig språket om färgers och formers mening, som varmt och kallt, mjukt mot hårt, öppet eller glest till kompakt ... Alla dessa signaler i tecknens landskap som ger mig känslor och intryck av kanske något vackert, något komplicerat eller rentav fult eller ger mig motsägelsefulla ingångar likt en rebus, som får mig att leva in i detta någonting och bli nyfiken, skulle det inte räcka då att svara att det jag har framför mig är intressant och att jag inte kan förklara vad detta är eftersom det går bortom orden? Men jag kan peka på målningens uttryckssätt, i detaljer, sammanvävningar och fördelningar, hur partier urskiljs och möts, hur de utvecklas och bryts mot varandra och så vidare. Jag kan beskriva sakligheter och vad det är i dem som jag finner intressant, hur den där upplösta suddiga fläcken i rött och brunt längst uppe till höger överrumplande övergår i en utsträckt och klar blå ton. Exempelvis.

Vad det gäller Karin Granqvists utställning på Konsthall Norra Kvarnen förbehåller hon sig rätten att inte ge någon bruksanvisning, inte ens i målningarnas titlar vilket kunde vara en ingång om inte andra finns. Här namnger hon däremot varje verk med respektive mått, i matematisk saklighet som en vink kanske och bjärt kontrast till utställningens olika upplösta nonfigurativa stämninglägen. Icke föreställande... Nja, att prata om abstrakta gestaltningar vore lätt men egentligen missvisande om vi tar måttangivelserna just som en inbjudan till det motsatta. Saklighet alltså, precision! Hur mycket skulle jag inte ge för lika måttbestämda ord! "Norra Kvarnen, växlande 1 till 5, god sikt."

Om hennes visning på Galleri Lokomotiv 2011 skrev jag i Volym att hon "verkar ha hittat den bro eller förbindelse mellan intuitionens lätta startpunkt och ett reflekterande motstånd som gör det möjligt att hålla båda bollarna i luften". Jag var lite spänd på att se om denna balansakt skulle hålla i sig även idag eller om det skett en riktning mot fastare mark, om någon sorts konklusion hade siktats. Den gången uppfattade jag stråk av stabilitet men kunde det inte skruvas ytterligare ett varv och bli mera framträdande? När jag sex år senare igen möter Karin Granqvist ger hon mig lite av skam på torra land, som om det vore naivt att önska något fast i ett måleri som i sin natur strävar efter rörelse, upplösningar, kanske frihet.

Det som slår an tonen är också känslan av lek och lust, bilderna drar till synes obekymrat iväg dit de vill. Jag får ändå intrycket att Karin Granqvist försöker upprätta någon form av ordning, ett mothåll mot splittring och upplösning. Det gör hon genom de minutiösa detaljerna, i myriaderna av bitar och stickor som trängs och samlas i grupper och skikt över varandra och som hittar sina egna strategier att överleva i en ofrånkomlig kamp om herraväldet över målningen. Det är i närstudien som sakligheten syns, en liten koncis bit färg och form som stöter på en annan liten koncis bit färg och form och ett samtal påbörjas. På avstånd bildas kartor över händelseutvecklingen, med historier om förflyttningar och inmutningar, samspel och överenskommelser. I som jag tycker de tre starkaste målningarna kan jag möjligen skönja hållplatser mot större stramhet, mot mera övergripande organisation utan att därför behöva släppa på gasen. Först i nr 20, 135x97, där två diametrala fält, det ena skarpt kraftsamt och det andra mjukt smyckande hålls i tukt av en central paraplyform. Därpå i nr 10, 170x120, med en enda

kraftig viaduktliknande rörelse, och till sist nr 8, 170x120, där en tung ellipsform med jämna penselstråk står hårt uppspänd av diagonala streck mot bildkanterna. Om karaktären i Karin Granqvist bildvärld lika mycket påminner om makro- som mikrokosmos öppnar sig ett svart hål i den sistnämnda bilden, vid en kryssmarkerad händelsehorisont som liksom sätter allt på ett kort.

Text och foto: Jan K Persson

Volym 2017-07-13